

Arrest

nr. 87 134 van 7 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die respectievelijk verklaren van Russische en Oekraïense nationaliteit te zijn, op 30 mei 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen, bijgestaan door advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat P. VANCRAEYNEST en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 21 oktober 2011 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in. Haar echtgenoot, thans eerste verzoeker, kwam op 18 januari 2012 toe op Belgisch grondgebied en diende op 19 januari 2012 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 27 april 2012 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers werden hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen die luiden als volgt:

- Ten aanzien van eerste verzoeker:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine met vaste verblijfplaats in Grozny (Tsjetsjenië, Russische Federatie). Eind 2003 verdween uw vader. Zijn lichaam werd in maart 2004 teruggevonden samen met nog enkele andere lichamen. In mei 2004, kort na uw verjaardag, werd ook uw broer opgepakt bij u thuis. Hij zat gedurende ongeveer een maand vast bij de politie van Vedeno (Tsjetsjenië) en kwam vrij met behulp van een vriend van de familie, I.(...) I.(...), een medewerker van de OMON. Na zijn vrijlating vluchtte hij naar Oekraïne, waar hij verbleef tot eind december 2004. Daarna keerde hij terug naar jullie thuisadres in Grozny (Tsjetsjenië). Begin 2005 werd uw broer voor de tweede keer gearresteerd en meegenomen. U hebt sindsdien niets meer van hem vernomen. Tussen februari 2006 en mei 2006 ontving u meerdere convocaties van de politie van Urus-Martan. U werd opgeroepen voor verhoor als verdachte van hulpverlening aan "terroristen". U werd telkens ondervraagd over uw broer en uw vader en hun contacten met de rebellen. U werd geslagen en moest een uitreisverbod ondertekenen. Eind mei 2006 werd u gedurende twee maanden vastgehouden door de politie van Urus-Martan. Ook u kwam toen vrij door tussenkomst van I.(...) I.(...). Eind juli-begin augustus 2006 vertrok u naar Orjol (Rusland), waar u verbleef tot december 2006. Daarna keerde u terug naar Tsjetsjenië. In februari 2007 werd u opnieuw gearresteerd door de politie. U werd gedurende twee weken vastgehouden. Er werd u gevraagd waarom u zich niet aan het uitreisverbod had gehouden. Men vroeg u tevens of u als informant wilde werken. U weigerde. U werd wederom door tussenkomst van I.(...) vrijgelaten. In maart 2007 vertrok u terug naar Orjol. Ongeveer 7 maanden later werd u opgebeld met opnieuw de vraag of u als informant wilde werken. U stemde deze keer in. Gedurende uw verblijf in Orjol ontving zowel u als de vriend bij wie u verbleef, V.(...) D.(...), enkele convocaties, waar u niet op inging. Uw vriend werd ondervraagd over wie u was en van waar u afkomstig was. U bleef tot december 2008 in Orjol wonen en reisde toen naar Polen, waar uw zus ondertussen asiel had aangevraagd. Ook u diende er een asielaanvraag in bij de Poolse autoriteiten op 14 december 2008. In juli 2009 ontving u een negatieve beslissing op uw asielaanvraag. U vertrok naar Oekraïne, waar u tot begin mei 2011 verbleef. U leerde er uw huidige echtgenote kennen, S.(...) O.(...) (OV 6.902.071). U vertrok in mei 2011 met haar naar Tsjetsjenië om met haar te trouwen en om er het huwelijk te laten registreren. U verbleef 2-3 weken in Tsjetsjenië. Ongeveer een week na uw terugkeer in Oekraïne, begin juni 2011, werd u in Kiev bij een identiteitscontrole gearresteerd. U werd gedurende 3 dagen vastgehouden in een politiebureau in Kiev. Daarna werd u door onbekende mannen in zwarte pakken meegenomen naar Tsjetsjenië, naar het gebouw van de Spetsnaz in de Staropromyslovskiywijk (Grozny, Tsjetsjenië). Daar werd u gedurende 2-3 weken vastgehouden, geslagen en ondervraagd over uw broer en uw vader. Opnieuw kwam u vrij door tussenkomst van Ismail Israilov. Een dag later werd u opgenomen in het ziekenhuis in Urus-Martan (Tsjetsjenië), waar u gedurende twee weken verzorgd werd. Vervolgens bracht u nog een maand door in een psychiatrisch centrum in de Zavodskoy wijk in Grozny. In september 2011 ontving u een convocatie van de politie van Urus-Martan. U besloot het land te verlaten. Uw echtgenote vertrok op 17 oktober 2011 richting België, waar zij op 21 oktober 2011 asiel aanvroeg. Op 9 december 2011 reisde u zelf samen met uw moeder richting Wit-Rusland. Uw moeder bleef daar en huurde er een appartement. U reisde verder door naar Litouwen en van daaruit werd u door een smokkelaar naar België gebracht, waar u op 19 januari 2012 asiel aanvroeg bij de Belgische autoriteiten. U bent in het bezit van een Russisch internationaal paspoort.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijkse bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw individuele verklaringen blijkt dat u in Tsjetsjenië vervolgd werd omwille van het feit dat uw vader en uw broer S.(...) rebellen hadden geholpen tijdens het tweede Tsjetsjeense conflict. Op basis van uw verklaringen dient echter vastgesteld te worden dat u uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie niet aannemelijk heeft weten maken.

Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat uw vrees voor vervolging op ernstige wijze ondermijnd wordt door volgende vaststellingen. Zo verklaarde u voor het CGVS dat u sinds 2006 ernstige problemen ondervonden zou hebben met de autoriteiten in de Russische Federatie, zowel in Tsjetsjenië als nadien in Orjol. Ondanks deze door u aangehaalde problemen, en ondanks wat zowel uw broer als uw vader eerder overkwam in 2004 en 2005 (CGVS p.1-2), zou u na een verblijf van enkele maanden in Orjol toch naar Tsjetsjenië teruggekeerd zijn eind december 2006. Omdat u vrijwel meteen daarna opnieuw werd lastiggevallen door de autoriteiten in Tsjetsjenië, zou u uiteindelijk de Russische Federatie verlaten hebben richting Polen, alwaar u asiel aanvraagde in 2008 (CGVS p.5-6). Ondanks uw zwaarwichtige problemen in Tsjetsjenië en ondanks het feit dat u expliciet verklaarde tijdens het gehoor voor het CGVS dat u in Tsjetsjenië voor uw leven vreesde (CGVS p.1), keerde u na een negatief antwoord van de Poolse autoriteiten en na een verblijf in Oekraïne uiteindelijk toch terug naar Grozny in 2011 (CGVS p.8). Deze manier van handelen valt bezwaarlijk te rijmen met de door u aangehaalde vrees voor vervolging in de Russische Federatie. Het strookt bovendien evenmin met uw vrees voor vervolging dat u zich kort na uw terugkeer in Tsjetsjenië meteen kenbaar maakte bij de autoriteiten door uw huwelijk met uw huidige echtgenote, S.(...) O.(...) (OV 6.902.071), te laten registreren. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt door dergelijke handelswijze op ernstige wijze ondergraven.

Bovendien werden enkele ongerijmdheden vastgesteld aangaande essentiële elementen binnen uw asielrelaas, en dit tussen de verklaringen die u aflegde voor het Commissariaat-generaal en de verklaringen die u in de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aflegde voor het Commissariaat-generaal. Zo verklaarde u in de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw vader en uw broer S.(...) tijdens de tweede oorlog in Tsjetsjenië als rebellen vochten (DVZ vragenlijst vraag 3.De vrees of het risico bij terugkeer punt 5.). Tijdens het gehoor voor het CGVS stelde u echter dat uw vader en uw broer enkel rebellen hielpen en ondersteunden met onderdak, verzorging en voedsel, maar dat zij zelf nooit mee gestreden hebben in de oorlog (CGVS p.1-2). Toen u met deze ongerijmdheid geconfronteerd werd, ontkende u dat u zulks gezegd zou hebben bij de DVZ. U opperde dat men u misschien verkeerd begrepen had toen (CGVS p.4). Nochtans werd het verslag van de DVZ u voorgelezen en werd het door u ter goedkeuring ondertekend. U gaf ook geen enkele opmerking over het verloop of de juistheid van het interview of het verslag bij DVZ toen u hiertoe de kans werd geboden aan het begin van het gehoor voor het CGVS (CGVS p.1), waardoor uw uitleg voor deze ongerijmdheid niet als afdoende aanvaard kan worden.

Verder verklaarde u in de vragenlijst van DVZ dat u eind 2006 naar Orjol vertrok en dat u tijdens het jaar 2007 verschillende keren tussen Orjol en Grozny reisde. U beweerde dat u daarna ondergedoken moest leven omdat u had ingestemd om samen te werken met de politie in 2008 (DVZ vragenlijst vraag 3.De vrees of het risico bij terugkeer punt 5.). Tijdens het gehoor voor het CGVS daarentegen stelde u dat u eind juli-begin augustus 2006 naar Orjol vertrok en dat u daar bleef tot december 2006. Daarna zou u teruggekeerd zijn naar Tsjetsjenië. In maart 2007 zou u opnieuw naar Orjol vertrokken zijn en niet meer teruggekeerd zijn naar Tsjetsjenië. U zou in Orjol nooit ondergedoken hebben geleefd (CGVS p.5-8). Toen u gewezen werd op uw verklaring bij de DVZ, als zou u tijdens het jaar 2007 nog verschillende keren tussen Orjol en Tsjetsjenië gereisd zijn, ontkende u dat u dit gezegd zou hebben (CGVS p.7). Voorts stelde u in de vragenlijst van de DVZ dat u na een verblijf van 1 week in Grozny in het voorjaar van 2011 terugkeerde naar Oekraïne (DVZ vragenlijst vraag 3.De vrees of het risico bij terugkeer punt 5.), terwijl u voor het CGVS beweerde dat u een drietal weken in Tsjetsjenië verbleef toen (CGVS p.8). Ook dit ontkende u toen u met deze ongerijmdheid geconfronteerd werd (CGVS p.8). Door bovenstaande discrepanties in uw verklaringen wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op bijkomende wijze aangetast.

Daarnaast werd uw algehele geloofwaardigheid verder ondermijnd door enkele onlogische en weinig geloofwaardige elementen binnen uw asielrelaas. Zo is het eerst en vooral, gezien de door u beweerde vrees voor vervolging tegenover de autoriteiten van uw land van herkomst, weinig logisch en op zijn minst merkwaardig te noemen dat op uw naam een internationaal paspoort werd uitgereikt in oktober 2008, terwijl uit uw verklaringen nochtans blijkt dat u op dat moment door de autoriteiten gezocht werd. U was voor hen op de vlucht geslagen in 2007 en had bovendien bij hen ook een uitreisverbod moeten ondertekenen (CGVS p.4). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u met dit internationaal paspoort zonder enig probleem met de trein vanuit Grozny tot in Brest hebt kunnen reizen (CGVS p.13), wat gezien de door u aangehaalde problemen en uw vrees voor vervolging al evenmin

aannemelijk is. Verder dient vastgesteld te worden dat u ter staving van uw asielaanvraag enkel dit internationaal paspoort kon voorleggen en niet uw binnenlands Russisch paspoort. U verklaarde dat u, toen u na uw huwelijk in mei 2011 vanuit Tsjetsjenië terugkeerde naar Oekraïne, uw internationaal paspoort in Tsjetsjenië liet liggen en enkel uw binnenlands paspoort terug meenam naar Oekraïne. U beweerde dat uw binnenlands Russisch paspoort werd afgenomen toen u in juni 2011 gearresteerd werd (CGVS p.12). U zou het toen bij uw vrijlating niet teruggevraagd hebben omdat het volgens u "niet belangrijk" was en omdat u vooral geïnteresseerd was in uw vrijlating (CGVS p.12). Doordat u uw binnenlands Russisch paspoort niet kon voorleggen, ontstaat echter het vermoeden dat u dit document bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over uw exacte verblijfplaats in de Russische Federatie of over een eventuele registratie elders verborgen te houden. In dit verband dient trouwens ook nog opgemerkt te worden dat u, ondanks het feit dat u beweerde een tweetal jaar op legale wijze in Oekraïne gewoond te hebben, geen enkel document kan voorleggen dat uw verblijf aldaar kan staven. U zou er telkens een verblijfsattest van drie maanden gekregen hebben (CGVS p.9), maar u kon geen van deze attesten voorleggen, waardoor u ook uw verblijf in Oekraïne in de periode tussen 2009 en 2011 niet hard kan maken.

Door het geheel aan bovenstaande vaststellingen kan er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming weerhouden worden.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. Het attest van immatriculatie van uw echtgenote betreft haar verblijf in België. De kopie van uw huwelijksakte bevat louter gegevens aangaande uw huwelijk met S.(...) O.(...). Het betreft hier bovendien een kopie, waardoor de bewijswaarde van dit document eerder gering is. Het handgeschreven medisch attest dat u neerlegde aangaande uw opname van 14 juli tot 28 juli 2011 in het ziekenhuis van Urus-Martan (Tsjetsjenië) bevat gegevens over uw opname, de diagnose en de medische behandeling. Dit document bevat verder geen objectieve informatie over de door u aangehaalde problemen, enkel subjectieve informatie op basis van uw eigen verklaringen. De twee andere attesten betreffen informatie over de medische verzorging en behandeling die u onderging in september, oktober en december 2011, zonder enige verdere verwijzing naar de door u aangehaalde problemen in Tsjetsjenië. De convocaties van de MVD (Binnenlandse Zaken) in Grozny die u tijdens het gehoor voor het CGVS nog neerlegde dd 27/09/2011, 15/10/2011, 29/11/2011, 11/10/2011 en 24/11/2011 kunnen voorgaande conclusie in verband met uw asielaanvraag evenmin wijzigen aangezien hieruit enkel blijkt dat u werd opgeroepen door de politie 'voor het geven van uitleg' en 'als verdachte', maar niet in verband met welke zaak u werd opgeroepen of waarover u precies uitleg diende te verschaffen. Het medische attest van het Rode Kruis dd 29/2/2012 dat u ten slotte nog neerlegde bevat enkel informatie over littekens op uw lichaam en het feit dat u slecht slaapt, zonder enige verdere verwijzing naar de door u aangehaalde problemen in Tsjetsjenië.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat er ook in hoofde van uw echtgenote S.(...) O.(...) (OV 6.902.071), wier asielaanvraag omwille van haar Oekraïense staatsburgerschap beoordeeld werd tegenover Oekraïne, besloten werd dat er ten aanzien van Oekraïne in haar hoofde evenmin een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie kon vastgesteld worden, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. In het kader van de asielaanvraag van uw zus, A.(...) A.(...) (OV 6.221.482) werd besloten tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (een zogenaamde 26 quater).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

- Ten aanzien van tweede verzoekster:

A. Feitenrelaas

U bent een Oekraïens staatsburger van Oekraïense origine met vaste verblijfplaats in Oekraïne. Op 22 januari 2011 leerde u uw huidige man kennen, A.(...) S.(...) (OV 6.902.071). U vertrok met hem in mei 2011 naar Tsjetsjenië. Omdat u zwanger was op dat moment, spoorde uw schoonmoeder u aan om te trouwen. Op 19 mei 2011 huwde u met S.(...). Daarna keerden jullie terug naar Oekraïne. Een paar dagen later verdween uw man. Hij vertrok naar zijn werk en keerde niet meer terug. Enkele dagen nadien werd u opgebeld door een Oekraïner die samen met uw man had vastgezet bij de politie in Kiev. Hij gaf u een telefoonnummer en zei u dat u dit nummer moest bellen als u problemen kreeg. In juli 2011 werd u aangesproken door een onbekende persoon vlak bij uw appartementsblok. Hij vroeg waar uw man zich bevond. Daarna werd u nog enkele keren door hem en door andere mannen aangesproken met dezelfde vraag. U verhuisde naar een ander appartement, maar men vond u ook daar terug. Midden oktober 2011 werd er in uw appartement ingebroken. Uw geboorteakte, uw huwelijksakte en uw paspoort werden meegenomen. Er werd een briefje achtergelaten met de boodschap dat het geen zin had om te vluchten want dat men u wel te pakken zou krijgen. U besloot het land te verlaten en belde het nummer dat u via de kennis van uw man had gekregen. Deze man regelde uw reis naar België, waar u op 21 oktober 2011 asiel aanvraag bij de Belgische autoriteiten. U bent niet in het bezit van een Russisch paspoort.

B. Motivering

Aangezien u het Oekraïense staatsburgerschap heeft, dient uw asielaanvraag beoordeeld te worden ten aanzien van Oekraïne. U verklaarde dat u in Oekraïne problemen kreeg na de verdwijning van uw echtgenoot A.(...) S.(...) (OV 6.902.071) in juni 2011. U werd volgens uw verklaringen in Oekraïne lastiggevallen door onbekenden die u naar de verblijfplaats van uw echtgenoot vroegen.

Uit uw verklaringen blijkt dat de problemen die uw man ondervond in de Russische Federatie aan de grondslag zouden liggen van uw problemen in Oekraïne. De asielaanvraag van uw man werd, omwille van zijn Russische staatsburgerschap, beoordeeld ten opzichte van de Russische Federatie. Aangezien in zijn hoofde werd geoordeeld dat er ten aanzien van de Russische Federatie geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie kon vastgesteld worden, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, en dit op basis van het ongeloofwaardige karakter van zijn verklaringen, kan aan uw asielrelaas evenmin geloof gehecht worden en dient wat u betreft bijgevolg hetzelfde geconcludeerd te worden. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw man A.(...) S.(...) (OV 6.902.071) werd genomen, verwijst ik graag naar zijn beslissing. Deze luidt als volgt: "(...)"

Wat de geloofwaardigheid van uw eigen asielrelaas betreft, dient bovendien nog gewezen te worden op volgende vaststellingen. Eerst en vooral gaf u blijk van een grote onwetendheid met betrekking tot de problemen van uw echtgenoot. U verklaarde dat uw man u nooit iets verteld zou hebben "omdat zij er van uitgaan dat het geen vrouwenzaak is" (CGVS p.3). U wist enkel dat zijn probleem met de oorlog te maken had en dat zijn vader en broer mensen geholpen hadden. Uw man zou u verteld hebben dat hij werd meegenomen naar Tsjetsjenië, en dat hij zwaar mishandeld werd, maar meer wist u niet (CGVS p.3). Verder kon u geen enkel begin van bewijs neerleggen van de problemen die u persoonlijk gekend zou hebben in Oekraïne. U beweerde dat er in uw appartement werd ingebroken en dat er een briefje werd achtergelaten met de boodschap dat het geen zin had om te vluchten want dat men u wel te pakken zou krijgen (CGVS p.1-2). U kon deze feiten echter niet hard maken, aangezien u het briefje naar eigen zeggen "achtergelaten" had in uw huis toen u vertrok (CGVS p.2). U gaf eveneens aan dat uw man ervoor gezorgd had dat u in geval van noef beroep op iemand kon doen. Hiertoe liet hij ene jongen met wie hij samen vastgezet had contact met u opnemen. Deze jongen gaf u een briefje met daarop een telefoonnummer dat u moest bellen indien u problemen had (CGVS, p. 2). Ook deze verklaringen kon u niet hard maken. Tot slot slaagde u er evenmin uw asielrelaas te staven met uw belangrijkste identiteitsdocument, zijnde uw Oekraïens paspoort. U beweerde dat dit paspoort, samen met jullie originele huwelijksakte en uw geboorteakte, meegenomen werd toen er in oktober 2011 werd ingebroken in uw appartement (CGVS p.1 en 4). Deze verklaring is echter weinig aannemelijk, te meer omdat u ook de inbraak niet hard kon maken. Bijgevolg rijst het vermoeden dat u dit document bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld uw verblijfplaats of de eventuele uitreiking van een internationaal paspoort, verborgen

te houden. Door het gebrek aan enig begin van bewijs omtrent de door u aangehaalde feiten en problemen, wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op bijkomende wijze ondermijnd.

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat ook uw verklaringen omtrent uw reisweg vanuit Oekraïne naar België niet geloofwaardig werden bevonden. Uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat u zonder enig probleem met een auto vanuit Oekraïne tot in België bent gereisd, zonder enig reisdocument (CGVS p.5). Volgens uw verklaringen zou de smokkelaar u niet gezegd hebben wat u moest doen of zeggen in geval u identiteitscontrole zou krijgen onderweg (CGVS p.5). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat er aan de Schengengrenzen zeer strikte en persoonlijke identiteitscontroles worden uitgevoerd waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig ondervraagd te worden over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook weinig aannemelijk dat u zonder in het bezit te zijn van enig geldig reisdocument probleemloos vanuit Oekraïne tot in België bent kunnen reizen. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar bij het ontdekken van clandestiene passagiers is het bovendien onwaarschijnlijk dat men u absoluut niet op de hoogte gebracht zou hebben van wat u zou moeten doen of zeggen in geval van een persoonlijke identiteitscontrole. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw internationaal Oekraïens paspoort, waarvan u verklaarde er nooit een gehad te hebben (CGVS p. 5), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Hieraan kan nog toegevoegd worden dat u niet het minste bewijsstuk voorlegde van de door u beweerde vluchtroute. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder aangetast.

Op basis van voorgaande vaststellingen kan er in uw hoofde dan ook geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming weerhouden worden.

Het door u neergelegde document, met name de kopie van uw huwelijksakte, kan bovenstaande appreciatie van uw asielaanvraag niet wijzigen aangezien het louter gegevens bevat aangaande uw huwelijk met A.(...) S.(...). Het betreft hier bovendien een kopie, waardoor de bewijswaarde van dit document eerder gering is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en van “het beginsel van behoorlijk bestuur”. Waar de verwerende partij opmerkt dat eerste verzoeker telkens naar Tsjetsjenië terugkeerde, stellen verzoekers dat hij telkens terugkeerde in de hoop dat de spanningen zouden kalmeren en zijn problemen zouden vervagen, maar dat hij zich niet kon inbeelden dat hij het slachtoffer zou worden van dergelijke hardnekkigheid vanwege de overheid. Met betrekking tot zijn terugkeer om zijn huwelijk te laten registreren, stellen verzoekers dat dit geen onderneming was die gedoemd was om te mislukken omdat het bestuur dat zich bezighoudt met de registratie van de huwelijken volkomen apart staat van de politieoverheden. Volgens verzoekers wijst het feit dat verzoeker verschillende pogingen ondernam om oplossingen te vinden door tijdens bepaalde periodes uit zijn land van herkomst afwezig te blijven erop dat zijn beslissing om zijn land definitief te verlaten niet lichtzinnig werd genomen. Naar aanleiding van de tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen de verklaringen van eerste verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal, merken verzoekers op dat tegenstrijdigheden tussen een schriftelijke vragenlijst en het gehoor niet kunnen worden gehanteerd. Volgens hen is er een verschil tussen het gedurende meerdere uren uitleggen van zijn problemen aan een behandelend ambtenaar en het samenvatten van zijn problemen op een beknopt formulier. Verzoekers wijzen erop dat eerste verzoeker tijdens zijn gehoor steeds coherent is geweest en er geen tegenstrijdigheden bestaan met de verklaringen van zijn echtgenote. Het feit dat de vragenlijst hem nadien werd voorgelezen en eerste verzoeker de inhoud heeft bevestigd, is volgens verzoekers onvoldoende om de tegenstrijdigheden te bekrachtigen. Verzoekers wijzen er ook op dat sommige ambtenaren van het Commissariaat-generaal van mening zijn dat de Vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen betrouwbaar vergelijkingsinstrument kan uitmaken. Betreffende de tegenstrijdige verklaringen van eerste verzoeker over de activiteiten van zijn vader en zijn broer tijdens de tweede Tsjetsjeense oorlog,

ontkent verzoeker thans dat zijn vader ooit gevochten zou hebben, aangezien deze destijds al 55 jaar oud was en dit een kwestie van gezond verstand is. Aangaande de datum van het eerste vertrek van verzoeker uit Tsjetsjenië naar Orjol, herhalen verzoekers dat geen geldige vergelijking gemaakt kan worden tussen de verklaringen van verzoeker bij het invullen van de vragenlijst en zijn gehoor op het Commissariaat-generaal. Verzoekers wijzen er ook op dat eerste verzoeker, toen hij toelichting wou verschaffen, door de ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken werd tegengehouden en hem bevestigd werd dat hij dit later uitgebreider zou kunnen uitleggen, waardoor dit argument niet weerhouden mag worden.

Betreffende de duur van zijn verblijf in Tsjetsjenië in de lente van 2011, bevestigen verzoekers dat hij drie weken in Tsjetsjenië is gebleven en dat een eenvoudige analyse van de verklaringen van eerste verzoeker elke twijfel hieromtrent wegneemt.

De incoherenties worden door verzoekers afgedaan als partijdige beoordelingen.

Over de afgifte van een paspoort aan eerste verzoeker in oktober 2008 ondanks het uitreisverbod en het feit dat hij de op normale wijze de trein heeft kunnen nemen om zich naar Wit-Rusland te begeven, stellen verzoekers dat eerste verzoeker niet aanwezig was toen zijn paspoort werd opgesteld en dit in Tsjetsjenië gemakkelijk tegen betaling kan worden klaargemaakt. Verzoekers beweren dat eerste verzoeker dit paspoort in Orjol heeft gerecupereerd, wat zijn verklaringen bevestigt dat hij zich in oktober 2008, alvorens zich naar Polen te hebben begeven, niet in Tsjetsjenië bevond. Verzoekers stellen dat eerste verzoeker had vernomen dat het makkelijker is om via spoor te reizen omdat het volstaat de controleurs om te kopen zodat ze hem kunnen verstoppen.

Wat het ontbreken van het intern paspoort van eerste verzoeker betreft, brengen verzoekers in herinnering dat eerste verzoeker had uitgelegd dat hij na zijn huwelijk bij zijn terugkeer in Oekraïne enkel zijn intern paspoort had meegenomen en dat dit tijdens zijn aanhouding in Oekraïne werd geconfisqueerd. Bij zijn vrijlating heeft eerste verzoeker de teruggave van dit paspoort niet gevraagd. Verzoekers wijzen erop dat de stelling dat verzoeker de Belgische overheden wil bedriegen enkel een mening is die niet strookt met de totaliteit van het dossier waarbij verzoekers constante en geloofwaardige verklaringen hebben afgelegd. Verder stippen verzoekers aan dat eerste verzoeker geen enkele reden heeft om informatie te willen verbergen. De verwerende partij heeft, zo stellen verzoekers, onvoldoende uitgelegd waarom het feit dat zijn intern paspoort in Oekraïne geconfisqueerd werd en bij zijn bevrijding niet werd teruggegeven, niet geloofwaardig is. Omtrent het ontbreken van documenten met betrekking tot zijn verblijf in Oekraïne stelt eerste verzoeker dat hij geen definitieve verblijfskaart ontvangen heeft en dat hij slechts een attest met een geldigheidsduur van 3 maanden ontvangen heeft. Verzoekers stellen dat hij niet kon voorzien dat hij Tsjetsjenië definitief ging verlaten waardoor hij deze attesten niet op zak heeft gehouden en wijzen erop dat hij overhaast is vertrokken zonder in het bezit te zijn van de documenten die nodig zijn voor een eventuele asielaanvraag. Verzoekers kondigen aan dat eerste verzoeker bewijzen in verband met zijn verblijf zal trachten te bekomen. Met betrekking tot de neergelegde documenten stellen verzoekers dat deze in één paragraaf worden verworpen. Van de huwelijksakte werd een kopie neergelegd, wat de authenticiteit van dit document zou reduceren, terwijl dit volgens verzoekers hun verklaringen bevestigt. Ook de medische attesten die geen objectieve informatie bevatten, stemmen overeen met hun verklaringen. Betreffende de neergelegde convocaties zijn verzoekers geschokt door de manier waarop deze werden onderzocht. Verzoekers wijzen erop dat uit de vertaling van de documenten wel degelijk blijkt dat eerste verzoeker 'als verdachte' wordt opgeroepen. Verzoekers stellen dat de verwerende partij een fout heeft begaan bij de beoordeling van deze convocaties omdat de authenticiteit ervan niet wordt betwist en deze de verklaringen van verzoekers bevestigen, waardoor hun beperkte analyse van deze documenten niet strookt met een behoorlijk bestuur.

Ingevolge de beslissing ten aanzien van tweede verzoekster werpen verzoekers op dat het gebrek aan informatie te wijten is aan het feit dat haar echtgenoot haar niets uitgelegd heeft omdat hij haar niet in zijn zaken wou betrekken wat niet verwonderlijk is gezien de tradities in de Oostbloklanden waar de vrouw ondergeschikt is waarbij zij stellen dat dit niet met objectieve informatie wordt weerlegd.

Omtrent het gebrek aan bewijs, met name de brief die in haar appartement werd achtergelaten of het telefoonnummer van de persoon waarmee zij contact opnam om het land te verlaten, stellen verzoekers dat de verwerende partij de context vergeet waarin verzoekster in Oekraïne leefde waarbij zij constant werd nagejaagd en bedreigd. Verzoekers wijzen erop dat zij in paniek raakte toen er in haar appartement ingebroken werd en dat zij er niet aan dacht dat de brief later nuttig zou zijn. Naar aanleiding van het vermoeden van de verwerende partij dat zij de Belgische overheden wenst te misleiden door haar paspoort niet voor te leggen, wijzen verzoekers erop dat deze beoordeling niet voortvloeit uit objectieve elementen, maar dat zij heeft uitgelegd dat haar paspoort gestolen werd toen er in haar appartement werd ingebroken en dat er in haar verklaringen geen tegenstrijdigheden of onwaarschijnlijkheden genoteerd werden. Het feit dat zij geen documenten betreffende deze inbraak heeft kunnen voorleggen, zo vervolgen verzoekers, betekent geenszins dat haar uitleg niet

geloofwaardig is, waardoor het gebrek aan documenten onvoldoende is om aan de verklaringen van verzoekster te twijfelen. Aangaande de reisweg van tweede verzoekster wordt gesteld dat het weinig geloofwaardig is dat zij verklaarde geen problemen te hebben gehad, hoewel zij zonder paspoort reisde. Bovendien wordt erop gewezen dat het weinig waarschijnlijk is dat de mensensmokkelaar haar geen informatie zou hebben verstrekt over wat ze diende te verklaren in geval van grenscontrole. Verzoekers wijzen erop dat de mensensmokkelaars omwille van de risico's geen identiteit of informatie onthullen waardoor de smokkelaar niets te vrezen had indien tweede verzoekster werd gecontroleerd wat volgens verzoekers verklaart waarom hij geen raad gaf. Het standpunt van de verwerende partij komt er volgens verzoekers op neer dat het onmogelijk zou zijn om stiekem in Oekraïne te komen waardoor er door Oekraïners nooit asielaanvragen zouden worden ingediend, terwijl de meeste asielzoekers op illegale wijze reizen, zonder paspoort en zelfs zonder identiteitsdocumenten. Verzoekers wijzen erop dat tweede verzoekster deze risico's heeft genomen omdat zij terecht vreesde voor haar leven.

Ter terechtzitting leggen verzoekers kopieën van de convocaties waarvan de originelen reeds op het Commissariaat-generaal waren voorgelegd, vergezeld van een, weliswaar door een beëdigd vertaler gemaakte, vrije vertaling.

2.2. Waar verzoekers de schending aanvoeren van *“het beginsel van behoorlijk bestuur”* voeren ze in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht aangezien verzoekers inhoudelijke kritiek leveren op de overwegingen uit de bestreden beslissingen.

2.3. In de bestreden beslissing die ten aanzien van tweede verzoekster werd genomen en waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming worden geweigerd, wordt gesteld dat de asielaanvraag van tweede verzoekster dient te worden beoordeeld ten aanzien van Oekraïne, maar dat de problemen van tweede verzoekster in Oekraïne voortvloeiden uit de problemen van haar echtgenoot in de Russische Federatie die ongeloofwaardig werden geacht, waardoor in haar geval hetzelfde dient te worden geconcludeerd. Daarom wordt door de commissaris-generaal verwezen naar de beslissing die in hoofde van eerste verzoeker werd genomen. In deze beslissing wordt in de eerste plaats gewezen op de noodzaak aan een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming van asielzoekers uit Tsjetsjenië. De commissaris-generaal stelde vast dat eerste verzoeker verklaarde sinds 2006 ernstige problemen ondervonden te hebben met de autoriteiten van de Russische Federatie, zowel in Tsjetsjenië als in Orjol, maar dat zijn gedrag niet in overeenstemming is met een vrees voor vervolging. Eerste verzoeker zou, zo vermelden de bestreden beslissingen, ondanks deze problemen eind 2006 toch zijn teruggekeerd naar Tsjetsjenië, waarna hij opnieuw problemen kende en daarna besloot om de Russische Federatie te verlaten om in 2008 in Polen een asielaanvraag in te dienen. De commissaris-generaal wijst erop dat eerste verzoeker ondanks de vrees voor zijn leven na een negatief antwoord op zijn asielaanvraag en na een verblijf in Oekraïne in 2011 opnieuw terugkeerde naar Grozny, waarbij hij zich kenbaar maakte bij de autoriteiten door zijn huwelijk te laten registreren. Tevens wordt in de bestreden beslissingen aangestipt dat er ongerijmdheden bestaan tussen de verklaringen die eerste verzoeker aflegde bij het Commissariaat-generaal en de verklaringen die hij in de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken aflegde met betrekking tot de activiteiten van zijn vader en zijn broer tijdens de tweede Tsjetsjeense oorlog, waarvoor eerste verzoeker geen afdoende uitleg gaf. Er werd ook vastgesteld dat verzoeker uiteenlopende verklaringen aflegde over het aantal keren dat hij tussen Orjol en Tsjetsjenië pendelde. Daarnaast wordt er in de beslissingen op gewezen dat de geloofwaardigheid van verzoeker wordt ondermijnd door de vaststelling dat een internationaal paspoort op zijn naam werd uitgereikt in oktober 2008, terwijl hij op beweerde dat hij op dat ogenblik door de autoriteiten werd gezocht en hij een uitreisverbod had moeten ondertekenen. Ook blijkt eerste verzoeker probleemloos met dit internationaal paspoort vanuit Grozny tot in Brest te zijn gereisd. In de bestreden beslissing wordt er ook op gewezen dat eerste verzoeker zijn intern Russisch paspoort niet kan voorleggen en hierover weinig overtuigende verklaringen aflegt en eerste verzoeker geen enkele verblijfstitel uit Oekraïne kan voorleggen hoewel hij daar tussen 2009 en 2011 zou hebben verbleven. Aangaande de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing besloten dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië geen reëel risico op ernstige schade bestaat als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Met betrekking tot de neergelegde documenten wordt gesteld dat die de conclusies uit de bestreden beslissing niet kunnen ombuigen. Specifiek met betrekking tot de geloofwaardigheid van de verklaringen van tweede verzoekster wordt in de beslissing die op haar betrekking heeft gewezen op haar onwetendheid over de problemen van haar echtgenoot en op het feit dat zij geen enkel begin van bewijs kon neerleggen van de problemen die zij persoonlijk in Oekraïne zou hebben gekend. Verder legde tweede verzoekster volgens de commissaris-generaal weinig aannemelijke verklaringen af over het verdwijnen van haar Oekraïens paspoort. Tenslotte wordt er in de beslissing op gewezen dat de verklaringen van verzoekster waarbij zij beweert

zonder reisdocument met de wagen van Oekraïne naar België te zijn gereisd, indruisen tegen de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt.

2.4. Zoals in de bestreden beslissing in hoofde van tweede verzoekster wordt vermeld en door verzoekers niet in twijfel wordt getrokken, dient haar asielaanvraag onderzocht te worden ten aanzien van haar land van herkomst, met name Oekraïne.

2.5. Internationale bescherming kan slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Enerzijds vloeit dit voort uit artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en dat vereist dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging niet wil invoeren. Anderzijds bepaalt artikel 48/4 van de vreemdelingenwet dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus vereist is dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade wil stellen. Een asielzoeker moet alle lokaal aanwezige mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij hierop geen beroep deed. Verzoekster verklaarde dat zij dreigtelefoons en een dreigbriefje had ontvangen van onbekenden die op zoek waren naar haar man (stuk 9, Vragenlijst DVZ, 28 oktober 2011, p. 3). Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoekster niet naar aanleiding van de verdwijning van haar echtgenoot, noch naar aanleiding van de bedreigingen die erop volgden en evenmin na de inbraak in haar appartement enige klacht had ingediend bij de politie (stuk 4, gehoorverslag tweede verzoekster CGVS 1 maart 2012, p. 3-4). De angst die verzoekster opgeeft en het ongestaafde vermoeden dat de onbekenden iets met de politie te maken hadden (*Ibid.*, p. 5) volstaan niet om haar verzuim te rechtvaardigen om een beroep te doen op de lokaal aanwezige beschermingsmogelijkheden.

2.6. Op grond van het devolutief karakter van het beroep volstaat deze vaststelling om aan tweede verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Er dient bijgevolg niet meer te worden ingegaan op de kritiek van verzoekers op de overwegingen uit de bestreden beslissing in verband met het gebrek aan bewijs, het niet voorleggen van haar paspoort en haar reisweg. Verzoekster maakt evenmin aannemelijk dat er in Oekraïne een situatie van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zou bestaan zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Voor zover verzoekster zich in het kader van haar asielaanvraag baseert op de vluchtmotieven van haar echtgenoot, kan worden verwezen naar wat volgt.

2.7. Het wordt niet betwist dat de asielaanvraag van eerste verzoeker dient te worden onderzocht ten aanzien van de Russische Federatie. Hierbij werd in de beslissing onder andere opgemerkt dat de regelmatige terugkeer van eerste verzoeker naar zijn regio van herkomst haaks staat op zijn voorgehouden vrees voor vervolging of risico op ernstige schade. Uit het administratief dossier blijkt dat eerste verzoeker die beweert sedert 2006 problemen te kennen omwille van zijn overleden vader en verdwenen broer, zowel in 2007 vanuit Orjol als in 2011 vanuit Oekraïne, terugkeerde naar Tsjetsjenië. Ter gelegenheid van het invullen van de Vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken gaf verzoeker aan dat hij in 2007 verschillende keren tussen Orjol en Grozny pendelde (stuk 9, Vragenlijst DVZ eerste verzoeker, 9 februari 2012, p. 3), wat hij later dan weer ontkende. In elk geval beweren verzoekers dat eerste verzoeker telkens terugkeerde in de hoop dat de spanningen zouden kalmeren. De Raad merkt echter op dat eerste verzoeker voor zijn problemen reeds in 2008 internationale bescherming zocht in Polen (stuk 9, Verklaring DVZ 9 februari 2012, punt 17) waaruit kan worden afgeleid dat hij blijkbaar in 2008 reeds alle hoop op verbetering had laten varen. Desondanks keerde verzoeker in 2011 nogmaals terug naar Tsjetsjenië om zijn huwelijk te laten registreren (stuk 12, Documenten, kopie huwelijksakte). Zoals de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt, is het niet aannemelijk dat de wens om zijn huwelijk te laten registreren voorrang zou hebben op zijn vrees voor de autoriteiten. Het betoog van verzoeker dat het bestuur dat zich bezighoudt met de registratie van de huwelijken volkomen apart staat van de politie-overheden valt moeilijk te rijmen met zijn eerdere beweringen over de hardnekkigheid van de overheid bij zijn vervolging. De herhaalde terugkeer en het ongehinderd laten registreren van het huwelijk brengt de geloofwaardigheid van de voorgehouden vrees van eerste verzoeker ernstig in het gedrang.

2.8. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr.

205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.9. Waar eerste verzoeker stelt dat de schriftelijke vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet mag worden gebruikt als vergelijkingsbasis, merkt de Raad op dat geen enkele wetsbepaling verbiedt dat een vergelijking wordt gemaakt tussen de verklaringen die een asielzoeker aflegt bij de Dienst Vreemdelingenzaken en deze op het Commissariaat-generaal. *In casu* werd vastgesteld dat eerste verzoeker ter gelegenheid van het opstellen van de vragenlijst andersluidende verklaringen aflegde in vergelijking met zijn gehoor op het Commissariaat-generaal over de vraag of zijn vader en zijn broer strijders waren tijdens de tweede Tsjetsjeense oorlog, over het tijdstip van zijn vertrek naar Orjol, over het aantal keren dat eerste verzoeker in 2007 terugkeerde naar Grozny en over de duur van zijn verblijf in Tsjetsjenië in 2011 (bestreden beslissing, p. 2-3). Verzoeker weerlegt de vastgestelde tegenstrijdigheden niet, maar tracht deze te rechtvaardigen door te wijzen op de verschillende aanpak van het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken en bij het Commissariaat-generaal. De beknoptheid van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken kan niet als argument worden gebruikt aangezien dit geen afbreuk doet aan de vastgestelde tegenstrijdigheden, temeer daar de verzoekende partij ermee heeft ingestemd dat de inhoud van de verhoorverslagen overeenstemt met de inlichtingen die zij heeft gegeven (RvS 7 april 2004, nr. 130 179). Bovendien blijkt uit het verslag van het gehoor van eerste verzoeker op het Commissariaat-generaal dat hij geen opmerkingen maakte over het verloop van dit gehoor (stuk 4, gehoorverslag eerste verzoeker CGVS 1 maart 2012, p. 1). De terloopse overpeinzing van verzoekers dat sommige ambtenaren van het Commissariaat-generaal de vragenlijst niet als een betrouwbaar vergelijkingsinstrument beschouwen, heft de vastgestelde manifeste tegenstrijdigheden niet op. Waar verzoekers thans opmerken dat zijn vader al 55 jaar oud was waardoor het een kwestie van gezond verstand is dat hij nooit heeft gevochten tijdens de tweede Tsjetsjeense oorlog, merkt de Raad op dat verzoeker ter gelegenheid van het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk het volgende verklaarde: "*Mijn vader en mijn broer S.(...) vochten tijdens de 2de oorlog in Tsjetsjenië als rebellen*" (stuk 9, Vragenlijst DVZ eerste verzoeker, 9 februari 2012, p. 3). Deze vragenlijst werd aan eerste verzoeker voorgelezen en hij heeft deze ondertekend, zodat hij thans niet zomaar kan ontkennen dat zijn vader ooit gevochten heeft. De bewering van verzoekers dat eerste verzoeker destijds toelichting wilde verschaffen aan de ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken maar werd tegengehouden, die hij thans naar aanleiding van de vastgestelde tegenstrijdigheden over de datum van zijn vertrek naar Orjol naar voor brengt, vindt geen steun in het administratief dossier. Waar verzoekers thans naar aanleiding van de tegenstrijdigheid met betrekking tot de duur van zijn verblijf in Tsjetsjenië in de lente van 2011 bevestigen dat zij drie weken in Tsjetsjenië bleven en waar zij beweren dat een analyse van de verklaringen van eerste verzoeker hierover elke twijfel wegneemt, kunnen zij hoegenaamd niet worden bijgetreden. De Raad wijst op de verklaring van eerste verzoeker dat hij in het voorjaar van 2011 met zijn vrouw naar Grozny ging om er te trouwen en "*na een verblijf van één week*" terugkeerde naar Oekraïne (stuk 9, Vragenlijst DVZ eerste verzoeker, 9 februari 2012, p. 3), terwijl hij bij het gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij twee à drie weken verbleef op zijn adres in Grozny alvorens naar Kiev terug te keren, waarbij hij zijn eerdere verklaring ontkende (stuk 4, gehoorverslag eerste verzoeker CGVS 1 maart 2012, p. 8). In weerwil van verzoekers' beweringen wordt de twijfel niet weggenomen door een analyse van deze verklaringen. De insinuatie van verzoeker dat de incoherenties partijdige beoordelingen zouden zijn, wordt niet concreet gemaakt. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op grond van de vastgestelde tegenstrijdigheden rechtsgeldig kon besluiten tot ongeloofwaardigheid van het asielrelaas.

2.10. Uit het administratief dossier blijkt dat aan eerste verzoeker op 24 oktober 2008 een internationaal paspoort werd uitgereikt (stuk 12, Documenten, Internationaal paspoort), niettegenstaande hij verklaarde dat hij in mei 2006 een uitreisverbod had ondertekend (stuk 4, gehoorverslag eerste

verzoeker CGVS 1 maart 2012, p. 6). Het is bevreemdend dat eerste verzoeker niet exact kan uitleggen hoe hij aan dit paspoort is geraakt. Bij zijn gehoor verklaarde eerste verzoeker: “*Ik zou niet weten hoe het gelukt is.(...)*” (*Ibid.*, p. 11). In hun verzoekschrift beweren verzoekers dat dit in Tsjetsjenië gemakkelijk tegen betaling kan worden klaargemaakt en dat eerste verzoeker dit in Orjol heeft ontvangen, wat volgens hen bewijst dat hij zich niet in Tsjetsjenië bevond. Al deze ongestaafde beweringen heffen echter de onverenigbaarheid niet op van de voorgehouden vrees voor vervolging en het ondertekende uitreisverbod enerzijds en de verkrijging van een internationaal paspoort en de vlotheid waarmee eerste verzoeker rondreisde anderzijds. De ongeloofwaardigheid van de vrees voor vervolging van eerste verzoeker wordt verder onderstreept door zijn bewering absoluut geen problemen te hebben gehad om eind 2006 naar Orjol en in 2008 naar Polen te vertrekken (*Ibid.*, p. 11), en ook niet toen hij in 2011 per trein officieel van Oekraïne naar Tsjetsjenië en terug zou zijn gereisd (*Ibid.*, p. 8). De *a posteriori*-verklaring van verzoekers dat het volstaat om de controleurs om te kopen, strookt niet met zijn eerdere verklaringen dat hij “*officieel*” reisde. Bovendien staan deze verklaringen haaks op zijn bewering dat hij in 2007 zou zijn opgepakt om ondervraagd te worden over de niet-naleving van het uitreisverbod (*Ibid.*, p. 4). Al deze vaststellingen zetten de geloofwaardigheid van eerste verzoeker in ernstige mate op de helling.

2.11. Om zichzelf te kunnen identificeren binnen de Russische Federatie is logischerwijze het bezit van een intern paspoort onontbeerlijk. Het komt dan ook volstrekt ongeloofwaardig over dat eerste verzoeker na de confiscatie de teruggave van dit document niet zou hebben gevraagd bij zijn vrijlating. Waar verzoekers stellen dat eerste verzoeker dit niet belangrijk vond en zijn vrijheid liet primeren, is weinig aannemelijk. De Raad wijst erop dat uit de totaliteit van het dossier allerm minst blijkt dat verzoekers geloofwaardige verklaringen hebben afgelegd, waardoor er wel degelijk redenen zouden kunnen bestaan om de gegevens die in het intern paspoort vervat zijn, zoals de verblijfplaats in de Russische Federatie van eerste verzoeker of zijn registratie elders te verheimelijken. De blote bewering van eerste verzoeker dat hij in Oekraïne verbleef middels trimesteriële attesten en zijn aankondiging dat hij hieromtrent bewijzen zal trachten te bekomen zijn niet van aard om de vaststelling van de commissaris-generaal te weerleggen dat eerste verzoeker, ondanks een beweerd verblijf in Oekraïne sedert de afwijzing van zijn asielaanvraag in Polen in 2009, geen enkel document kan voorleggen dat dit verblijf staft waardoor het nagenoeg onmogelijk is om een correct beeld te krijgen van zijn leefsituatie en het acuut karakter van zijn behoefte aan bescherming.

2.12. De Raad wenst te benadrukken dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

2.13. Wat de beoordeling van de stavingsstukken betreft, wijst de Raad er in de eerste plaats op dat documenten slechts bewijswaarde hebben voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen, hetgeen *in casu* niet het geval is. Over de kopie van de huwelijksakte merkt de Raad op dat de commissaris-generaal de bewijswaarde ervan weliswaar in twijfel trekt, maar het bestaan van een echtelijke band tussen verzoekers op zich geenszins betwist. In de bestreden beslissingen worden verzoekers trouwens steeds als echtelieden omschreven. Verzoekers ontkennen niet dat de medische attesten op grond van de verklaringen van eerste verzoeker werden opgesteld en bijgevolg geen objectief bewijs kunnen vormen van de oorzaak van de beschreven letsels. Tenslotte verwijten verzoekers de commissaris-generaal een te beperkte analyse van de neergelegde convocaties. De ter terechtzitting neergelegde kopieën met een vrije vertaling van twee convocaties, waarvan de originelen reeds bij het Commissariaat-generaal werden neergelegd, bevestigen dat eerste verzoeker als verdachte wordt opgeroepen om op 11 oktober en 24 november als verdachte te verschijnen. Zowel in haar nota met opmerkingen als in haar uiteenzetting ter terechtzitting stipt de verwerende partij echter aan dat niet wordt vermeld in welke zaak verzoeker wordt opgeroepen, zodat de convocaties niet in verband kunnen worden gebracht met de door verzoekers aangehaalde vervolgingsfeiten. Hieruit kan geenszins worden besloten dat de stukken niet naar behoren zouden zijn onderzocht.

2.14. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het relaas kan geen geloof worden gehecht aan de door eerste verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het Vluchtelingenverdrag. Hierdoor kan hij zich ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat de commissaris-generaal op onredelijke wijze

tot het besluit kwam dat de actuele veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er voor burgers een reëel risico op ernstige schade bestaat als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.15. Er werd geen schending aangetoond van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag of van de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven september tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

F. TAMBORIJN